

Sygnatura akt VIII C 1422/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko P. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. D. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 938,80 zł (dziewięćset trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego P. D. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 175,79 zł (sto siedemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1422/19

UZASADNIENIE

W dniu 10 kwietnia 2019 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu P. D. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego w dniu 22 października 2016 roku umowy pożyczki nr (...). Pozwany zobowiązał się spłacić zobowiązanie w łącznej wysokości 5.956,42 zł wraz z odsetkami umownymi w 75 tygodniowych ratach zgodnie z Harmonogramem spłaty pożyczki. Z powinności tej pozwany wywiązał się wyłącznie w części, zaś do spłaty pozostała kwota 1.600 zł z tytułu należności głównej. Wobec braku dalszej spłaty umowa została wypowiedziana, a całość zadłużenia postawiona w stan wymagalności.

(pozew w e.p.u. k. 3-5)

W dniu 18 kwietnia 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5v., sprzeciw k.6v.-7, postanowienie k. 14v.)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. Powód wskazał, iż na łączne zobowiązanie wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki (5.956,42 zł) składały się: kwota pożyczki (3.300 zł), opłata przygotowawcza (40 zł), prowizja za udzielenie pożyczki (1.542,80 zł), wynagrodzenie za świadczenia w ramach elastycznego planu spłat (661,20 zł) oraz odsetki umowne (412,42 zł).

Pozwany z tytułu przedmiotowej umowy dokonał wpłat w łącznej wysokości 4.252,80 zł, która to kwota została zaliczona na poczet kapitału, obejmującego kwotę pożyczki, prowizję za udzielenie pożyczki, opłatę przygotowawczą oraz wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach elastycznego planu spłat (3.944 zł) oraz na poczet odsetek umownych (308,80 zł).

Powód wskazał, iż w związku z wypowiedzeniem umowy pożyczki przed okresem, na który pożyczka została zawarta saldo zadłużenia zostało pomniejszone o nienależne w części kwoty z tytułu odsetek umownych (103,62 zł).

(pismo procesowe k. 17, pozew k. 19-20)

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 grudnia 2019 roku ustanowiony przez pozwanego zawodowy pełnomocnik wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pełnomocnik podniósł, że powód nie wykazał istnienia ani wysokości wierzytelności dochodzonej pozwem. Wskazał, że pozwany dokonał spłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej pożyczki w łącznej wysokości 4.252,80 zł, wobec czego doszło do wygaśnięcia całości zobowiązania. Pełnomocnik pozwanego podważył zasadność i wysokość naliczonych kwot z tytułu opłaty przygotowawczej (40 zł), prowizji za udzielenie pożyczki (1.452,80 zł) i opłaty z tytułu Elastycznego Planu Spłat (661,20 zł). Nadto wskazał, iż postanowienia przedmiotowej umowy stanowią klauzule abuzywne.

(odpowiedź na pozew- k.36-40)

Replikując na powyższe pełnomocnik powoda wyjaśnił, że naliczone opłata przygotowawcza i prowizja nie przekraczają pozaodsetkowych kosztów kredytu, z kolei wynagrodzenie z tytułu elastycznego pakietu spłat zostało naliczone w związku z dodatkowymi usługami pozwalającymi na zarządzanie pożyczką.

(pismo procesowe k. 51-57)

W toku dalszego procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie w dniu 20 lutego 2020 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 62)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2016 roku pozwany P. D. zawarł z powodem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki pieniężnej nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 3.300 zł. Kwotę pożyczki wraz z prowizją (1.452,80 zł), opłatą przygotowawczą (40 zł), opłatą za elastyczny plan spłat (661,20 zł) oraz odsetkami umownymi (412,42 zł), pozwany zobowiązał się spłacić w 75 tygodniowych ratach po 79,42 zł każda. W ramach

elastycznego planu spłat pozwanemu przysługiwały następujące usługi: okresowa przerwa w spłacie polegająca na uprawnieniu do odroczenia terminu spłaty od 1 do 4 rat wynikających z pierwotnego harmonogramu określonego w umowie bez podania przyczyny, gwarancja zniesienia obowiązku spłaty polegająca na tym, że w przypadku zgonu pożyczkobiorcy w trakcie trwania umowy, pożyczkodawca zwalniał pożyczkobiorcę z długu w odniesieniu do jakichkolwiek jeszcze nie zapłaconych na dzień zgonu zobowiązań wynikających z umowy.

Odsetki od udzielonej pożyczki powód naliczał w stałej wysokości, odpowiadającej wysokości odsetek maksymalnych, o których mowa w art. 359 § 2¹ k.p.c. W przypadku, gdy wartość odsetek maksymalnych ulegała zmniejszeniu poniżej wartości odsetek oznaczonych w umowie, oprocentowanie pożyczki również ulegało stosownemu zmniejszeniu. Wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego odpowiadała aktualnej rocznej stopie oprocentowania pożyczki powiększonej o 4 punkty procentowe, z zastrzeżeniem, iż odsetki te nie mogły być wyższe niż wysokość maksymalnych odsetek za opóźnienie.

W umowie zastrzeżono również, że w przypadku, gdy pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą kwoty równej co najmniej 2 pełnym ratom pożyczki, pożyczkodawca ma prawo wezwać pożyczkobiorcę do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a przypadku braku zapłaty może wypowiedzieć umowę w terminie 30 dni od doręczenia wezwania do zapłaty.

Składając podpis pod umową P. D. oświadczył, że otrzymał w gotówce kwotę 3.300 zł.

Podstawę zawarcia pożyczki stanowił wniosek pozwanego z dnia 22 października 2016 roku. W jego treści P. D. oznaczył wnioskowaną kwotę pożyczki oraz termin spłaty.

(umowa pożyczki k. 24-26v., wniosek o pożyczkę k. 27-28v.)

Pozwany nie wywiązywał się z obowiązków umownych i nieterminowo spłacał zaciągnięte zobowiązanie.

Na poczet zaciągniętego zobowiązania P. D. dokonał wpłat w łącznej wysokości 4.252,80 zł, które powód zaliczył na poczet kapitału, obejmującego kwotę pożyczki, prowizję za udzielenie pożyczki, opłatę przygotowawczą oraz wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach elastycznego planu spłat (3.944 zł) oraz odsetek umownych (308,80 zł).

Wobec powstałego zadłużenia powód, w piśmie z dnia 22 marca 2018 roku, złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki wskazując, że istniejące na jej gruncie zadłużenie wynosi 1.875,80 zł.

Pismem z dnia 8 marca 2019 roku wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 1.600 zł z tytułu przedmiotowej pożyczki.

(historia spłat k. 22-23, wypowiedzenie k. 29-29v., wezwanie do zapłaty 30, okoliczności bezsporne)

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że łączyła go z pozwanym umowa pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 3.300 zł, którą to kwotę wraz z dodatkowymi opłatami pozwany zobowiązał się spłacić w 75 tygodniowych ratach. Powód na potwierdzenie łączącego go z pozwanym stosunku zobowiązaniowego przedłożył wniosek o pożyczkę oraz umowę pożyczki, które to dokumenty

zostały podpisane przez P. D.. W konsekwencji Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie co do zasady. W oparciu o twierdzenia powoda, nie kwestionowane przez pozwanego, Sąd przyjął ponadto, iż na poczet zadłużenia pozwany dokonał wpłat w łącznej kwocie 4.252,80 zł. W tym miejscu przypomnienia wymaga, że powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaze, że pożyczki udzielił. W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanemu pożyczki nie budził wątpliwości (składając podpis pod umową P. D. potwierdził, iż otrzymał w gotówce kwotę 3.300 zł), w konsekwencji to na pozwanym ciążyła powinność wykazania, że spłacił zaciągnięte zobowiązanie w całości albo przynajmniej w części większej, aniżeli oznaczonej przez powoda, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powinności tej pozwany nawet nie starał się sprostać. Sąd uznał ponadto, iż po stronie powoda ukonstytuowało się uprawnienie do wypowiedzenia umowy.

Kontestując żądanie powoda pozwany zakwestionował postanowienia umowne odnoszące się do kosztów pożyczki, jako naliczone z obejściem obowiązujących przepisów prawa.

Odnosząc się do wywiedzionych przez pozwanego zarzutów w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, która obok odsetek stanowi wynagrodzenie dla pożyczkodawcy z tytułu udostępnienia pożyczkobiorcy środków finansowych i jest powszechnie stosowana nie tylko przez podmioty oferujące pożyczki krótkoterminowe, ale także instytucje bankowe. W omawianym przypadku ustalona przez powoda prowizja mieści się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. W tym miejscu zaznaczyć należy, że wartości maksymalne przewidziane w art. 36a cyt. ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. Wyjaśnienia wymaga, że wartości maksymalne przewidziane w art. 36a cyt. ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. Wskazać również należy, że powód prowadzi działalność nastawioną na zysk, a także, że pozwany miał pełną swobodę w wyborze instytucji, u której zamierzał się zadłużyć. Skoro więc pozwany zdecydował się skorzystać z usług powoda, uznać należy, że akceptował wysokość naliczanych przez pożyczkodawcę w związku z wnioskowaną kwotą pożyczki, prowizji. Nie sposób przy tym wymagać od pożyczkodawcy, aby na gruncie każdej z udzielanych pożyczek wykazywał wysokość poniesionych przez siebie kosztów, większość z nich ma bowiem stały charakter, niezależny od liczby zawartych w danym okresie umów, a zatem niemożliwe jest ich proste przeliczenie na potrzeby konkretnej umowy. Nieprzeliczalny jest również godziwy zysk, jaki pożyczkodawca ma prawo dla siebie osiągnąć i tu bowiem trudno znaleźć miarę, podług której zysk taki miałby być oceniany. Powtórzenia wymaga, że wybór danego pożyczkodawcy należy wyłącznie do pożyczkobiorcy, to on decyduje u kogo i na jakich warunkach chce się zadłużyć. Wprawdzie naliczona w przedmiotowej umowie prowizja z całą pewnością nie była niska, to jednak pozwany decydując się na pożyczkę oferowaną w sektorze pozabankowym godził się na jej poniesienie. Pamiętać także należy, że pożyczkobiorca ma możliwość odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, które to działanie rodzi wyłącznie koszty odsetkowe, a więc obiektywnie niewysokie. Oczywiście jest również, że skoro ustawodawca przewidział możliwość naliczania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości oznaczonej w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, a jednocześnie brak jest przepisów prawa, które zabraniałyby stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, nie sposób przyjąć, aby zastrzegając sporną opłatę pierwotny wierzyciel działał w sposób sprzeczny z ustawą, bądź też dążył do jej obejścia. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 19 czerwca 2018 roku w sprawie III Ca 686/18, z woli ustawodawcy, takie działanie powoda, które przejawia się naliczeniem pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości

przewidzianej art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jest w pełni dopuszczalne. Nie można zatem stwierdzić, że tego rodzaju zastrzeżenia umowne w istocie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. skutkując nieważnością umowy w tej części czy też bezskutecznością tego zastrzeżenia z uwagi na jego abuzywny charakter (tak też m.in. Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 5 czerwca 2018 roku, II Ca 340/18, L.; Sąd Okręgowy w Lublinie w wyroku z dnia 26 lipca 2018 roku, II Ca 171/18, L.). Powyższe stanowisko koresponduje z koncepcją racjonalności polskiego ustawodawcy zgodnie, z którą działanie w ramach przepisów prawa nie powinno zostać uznane za kształtujące obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub zasadami współzycia społecznego. Nieuprawnione jest twierdzenie, by działanie w ramach jasnych i niebudzących wątpliwości co do ich wykładni przepisów ustawy, służącej w istocie ochronie interesów konsumenta, pozostawało w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego czy dobrymi obyczajami.

Reasumując, Sąd uznał, iż naliczona przez powoda prowizja w kontekście udzielonej pozwanemu pożyczki, okresu zobowiązania oraz ryzyka niewykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązania, nie może być uznana za zawyżoną. W sposób zgodny z przepisami prawa wierzyciel naliczył również odsetki umowne. Wyjaśnić należy, że przyjęta przez powoda stopa oprocentowania wynika z przepisu art. 359 § 2¹ k.c., w myśl którego, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne), a więc 10% w skali roku.

Zarzut pozwanego odnośnie zawyżonego charakteru naliczonych w umowie opłat okazał się natomiast zasadny w odniesieniu do opłaty z tytułu elastycznego planu spłat. Postanowienia dotyczące w/w opłaty nie dotyczą głównych świadczeń stron, jak również nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Są one częścią standardowej umowy, którą – co jest Sądowi wiadome z urzędu – powód stosuje do wszystkich klientów wybierających produkt, jak pozwany. Wynika to zresztą z samych twierdzeń powoda, który wskazał, iż sporny pakiet jest świadczeniem immamentnie związanym z produktem pożyczkowym przez niego oferowanym. Uważna analiza zapisów umownych dotyczących pakietu daje przy tym asumpt do wniosku, iż niósł on ze sobą dla pożyczkobiorcy w istocie niewielkie korzyści, z tytułu których pożyczkodawca był obowiązany uiścić znacznie zawyżoną i zupełnie nieodpowiadającą tymże korzyściom opłatę. Zdaniem Sądu nie sposób uznać, aby realną korzyść dla pozwanego mogło stanowić prawo do bezpłatnego odroczenia terminu płatności od 1 do 4 rat w całym okresie trwania umowy, zwłaszcza, że odroczone raty podlegały spłaceniu w dodatkowym okresie kredytowania. Co więcej wysokość suma czterech rat wyraża się kwotą 317,68 zł, a więc jest o ponad połowę niższa od opłaty naliczonej przez powoda (661,20 zł), brak jest zatem racjonalnych przesłanek do przyjęcia, iż naliczona przez powoda opłata odpowiada oferowanym pozwanej korzyściom. Sąd dostrzega oczywiście, iż omawiane postanowienie umowne gwarantowało również - w przypadku zgonu pożyczkobiorcy - zniesienie obowiązku spłaty zobowiązania przez jego spadkobierców, ale i w tym przypadku brak jest podstaw do uznania, iż sporna opłata została w sposób właściwy wyceniona. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprawdzie opłata, o której mowa, została ustalona umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałoby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. W ocenie Sądu naliczona z tytułu elastycznego planu spłat opłata była w istocie dodatkowym obciążeniem dla pożyczkobiorcy, sporny plan nie daje bowiem realnych korzyści odpowiadających wartości tej ceny.

Powództwo w powyższym zakresie, a więc co do kwoty 661,20 zł, było zatem niezasadne.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 938,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Odnosząc się do żądania odsetkowego pozwu podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Stosownie zaś do treści art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów pomiędzy stronami w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań pozwu, uwzględniając fakt, że strona powodowa wygrała proces w 59%. Strona powodowa poniosła następujące koszty: 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 947 zł. Strona pozwana poniosła następujące koszty: 900 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) oraz 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 934 zł. Łącznie koszty procesu wyniosły 1.881 zł, z czego powód powinien ponieść koszty w kwocie 771,21 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 175,79 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w części.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.